

Hämnden

Jag faller ner på marken, mina knän värker. Mina ben är blodiga och har många blåmärken samt några skrapsår.

-Toga vart tog du vägen??? Jag kan inte röra på mig, jag vet inte vart jag ska ta vägen. Hon kommer närmare. Hon är framför mig. Hon kollar ner och skrattar. Hon kickar mig i magen så jag flyger in i väggen och slår i huvudet. Jag skriker till. Jag ligger ner på det kalla golvet. Jag försöker ta mig upp men det går inte. Mina armar darrar och värker efter alla sår, jag känner hur blodet rinner ner från mitt huvud och droppar ner på golvet. Hon rycker upp mig genom att ta tag i mitt hår. Hon slår mig i magen igen. Jag faller ner en gång till. Det börjar snurra runt och bli svart i mitt huvud. Hon gick till köket för att hämta något. Jag reser mig med allt jag har kvar. Jag springer ut ur huset så fort jag kan. Jag ryser till så fort jag är ute ur huset. Jag vill ha med mig ett foto på min bortgångna pappa. Men jag hinner inte, jag måste bort. Bort från mitt egna blod. Bort från all smärta.

Jag ser inte vart jag är påväg, det enda jag vet är att jag ska långt bort härifrån. Jag ser inget, med det så snubblar jag med vartannat steg. Jag springer och springer med den sista energin jag har kvar. Jag andas tungt. Jag blöder från mitt huvud och mina armar samt mina ben. Jag lyckas ta mig till min kompis hus. Men min syn svartnar och jag ramlar ner på den kalla marken.

Jag sätter mig hastigt upp. Jag kollar mig omkring och undrar vart jag är. Jag tar mig till sängkanten och försöker ställa mig upp. Det var svårt att se vart jag satte mina fötter. Jag lyckas ställa mig upp, jag går längs väggen och hittar en lampknapp som jag trycker på. Med det ser jag mycket bättre. Jag ser en spegel och går försiktig emot den. Mina ben värker och skakar när jag går. Jag är framför spegeln och bara stirrar på mig. Någon har fixat mina sår. Jag har fått bandage till mina sår samt har dom sytt ihop mina sår med nål och tråd medans jag var medvetlös.

Dörren öppnades upp till rummet jag var i. Jag vänder mig hastigt. Mina knän vek sig och jag ramlar mot det kalla golvet. Jag faller och tror att jag ska slå mig igen, jag blundar. Men jag känner en värme som fångar mig innan jag slår i golvet. Jag öppnar mina ögon och kollar upp. Jag ser min bästa kompis Bakugo. Han hjälper mig på mina fötter igen. Jag tackar och kollar in i hans ögon.

-Varför är du här mitt i natten? Bakugo kollar på mig. Jag stirrar på honom innan jag vänder mig bort. Han försöker att vända på mig så vi ses öga mot öga. Men jag vägrar. Jag sliter mig bort från hans grepp men med det faller jag ner på golvet och slår i mina knän. Bakugo frågar igen varför jag var här och inte hemma. Jag vill berätta för honom, han är som en bror för mig. Men jag har inte modet.

Jag tvingar mig att berätta för han om vad som har hänt. Jag berättar att min mamma har misshandlat mig igen. Men idag var det värre, så mycket värre. Jag börjar skaka, samt så känner jag hur tårarna väller ut och rinner ner på min slag röda kind. Bakugo tar tag försiktigt i min arm och drar mig in i en kram. Kramen är varm och skön, jag vill inte att vi ska sluta kramas, så jag kramar Bakugo hårdare. Han berättar för mig att han finns där för mig och att allt kommer att bli bättre.

Vi bestämde oss för att försöka att sova. Det går bara några minuter innan jag reser mig från sängen jag skulle sova i. Jag kan inte somna så jag går ner för trappan och sätter mig på soffan. Jag tar tag i en filt och virar mig in i den. Filten är varm och skön samt är den len. Jag håller på att somna innan jag hör något. Jag kollar hastigt runt om kring mig. Jag ser en svart figur i fönstret. Figuren har inte sett mig, i alla fall har den inte sett mig än. Jag smyger upp för trappan. Mina ben värker för att jag försöker gå så långsamt och försiktigt jag bara kan för att undvika att bli upptäckt utav den svarta figuren. Jag går försiktigt in i Bakugos rum och skakar honom, jag känner hur mina tårar tränger sig fram. Bakugo sätter sig upp och undrar vad som har hänt. Jag får inte ut ett ord, inte ens ett ljud, jag kramar Bakugo. Han frågar mig igen, det var då vi hörde någon som bankade på dörren. Han sa åt mig vad som än händer skulle jag stanna kvar i sovrummet. Jag nickar medans han går ner för trappan.

Jag hör prat, men från ingenstans hör jag en smäll. Jag rusar ner till trappen och gömmer mig så hon inte skulle kunna få syn på mig. Jag ser att Bakugo slåss med min mamma. Hon sätter en knytnäve i hans mage. Han faller ner på marken och spottar ut blod. Bakugo andas tungt och hostar upp mer blod. Jag hinner inte att tänka innan jag smyger till köket och tar tag i den vassaste kniven som jag hittar. Jag går lugnt ut ur köket och säger att jag är redo för att klå min mamma blå och röd. Hon vänder sig om och ger mig ett sadistiskt leende. Jag ryser till men skakar av mig känslan väldigt fort. Jag ler mot henne, jag kunde äntligen få min hämnd efter femton år av misshandel, hemska ord och önskan av att inte existera. Jag börjar att skratta, jag sätter mina händer för min mun för att försöka hålla det men det går inte. Jag riktar min kniv som jag har i handen mot min mamma.

-Nu ska du få känna smärtan du har orsakat mig i femton år! Jag rusar mot henne med kniven i hand. Jag försöker hugga henne men det blir så att jag bara skär lite i hennes arm för hon hinner att ducka. Jag attackerar innan hon hinner att återhämta sig, jag hugger henne i benet så kniven fastnar. Hon ramlar ner på marken och ber för sitt liv. Jag bara stirrar på henne innan jag skrattar sadistiskt. Hon skulle nu få känna på den smärtan jag har känt i femton år. Jag tar tag i kniven och sliter ut den men när jag gör det så skär jag i hennes ben innan jag drar ut den. Hon skriker till, hon ber om nåd men jag har inga planer av att ge henne nåd. Hon gav mig inte nåd när hon slog mig och jag bad henne att sluta. Allt svartnar och jag hamnar ovanpå henne utan att jag märker det. Sedan fortsätter jag med att hugga henne i bröstkorgen tills hon slutar att röra på sig. Efter jag hade huggit henne så kunde jag se igen. Jag var ovanpå min blodiga och livlösa mamma. Jag ställer mig upp och släpper kniven så den ramlar ner på marken. Jag bara kollar på henne men sen kollade jag på Bakugo som nu står upp och bara stirrar på mig. Han går mot mig och ger mig en kram samt lugnar ner mig. Jag kramar tillbaka.

Efter vi har kramat varandra börjar vi städa undan kroppen och blodet. Vi lägger ner kroppen i en svart sopsäck och begraver den djupt inne i en skog. Blodet torkar vi upp och använder sedan väteperoxid. Kniven tvättar vi och sen har vi sönder den. Sen slänger vi den i återvinnningen så ingen skulle undra varför en hel kniv ligger där i. Vi båda pratar och håller med om att ingen skulle få reda på det här. Då menar vi ingen...